Súd:	Okresný súd Prešov
Spisová značka:	9C/352/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8115221710
Dátum vydania rozhodnutia:	04. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Rastislav Sikorjak
ECLI:	ECLI:SK:OSPO:2016:8115221710.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov samosudcom JUDr. Rastislavom Sikorjakom v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSŤ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Bratislava, Pribinova 25, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, Bratislava, Grösslingova 4 proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, v konaní o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 500 €, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

III. O náhrade trov konania bude rozhodnuté v lehote 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom podaným na súde dňa 27.09.2012 si navrhovateľ uplatnil voči odporcovi právo na zaplatenie sumy 175 Eur titulom majetkovej škody a sumy 1825,56 Eur titulom nemajetkovej ujmy (značka navrhovateľa ZE - 2772 - 8117).
Žalobca uviedol, že ako oprávnený subjekt navrhol v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Humenné zmenu súdneho exekútora.
Súd z exekučného spisu zistil deň podania návrhu a deň rozhodnutia o ňom nasledujúco - exekučný spis sp. zn. 15Er305/2006, žiadosť o zmenu súdneho exekútora došla súdu dňa 20.07.2009 a rozhodnuté bolo dňa 05.04.2012. Exekučné konanie začaté dňa 28.03.2006.
Žalobca ďalej uviedol, že pri podaní návrhu na zmenu súdneho exekútora očakával, že súd mu svojou činnosťou poskytne súdnu ochranu v zákonom predpokladanej kvalite a teda, že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote. Napriek tomu, že podaný návrh na zmenu exekútora mal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené Exekučným poriadkom, sa tak nestalo a súd o zmene exekútora nerozhodol v zákonom stanovenej lehote. Nečinnosť exekučného súdu je neospravedlniteľná. Žalobca si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy. Ďalej uviedol, že písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, odporca však na ňu do podania žaloby nereagoval.
Žalovaný v písomnom vyjadrení k návrhu považoval návrh za nedôvodný z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Poukázal na nedostatky podaného návrhu, ktoré spôsobujú zmätočnosť podania, keď navrhovateľ uviedol časť dôkazov, avšak v skutočnosti preniesol celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že by žalobca mal znášať dôkazné bremeno. Pokiaľ ide o uvádzané prieťahy v konaní, žalobca neuviedol kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu. Potom ako

žalobca podal žalovanému žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bol vyzvaný na doplnenie týchto žiadostí. Žalobca žalovanému neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, preto považoval žalovaný nárok za predbežne neprerokovaný.
Nerozhodnutie o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v lehote ustanovenej zákonom vzhľadom na povahu tohto úkonu nepovažoval za zbytočné prieťahy teda za nesprávny úradný postup. Súd vo veci rozhodol na pojednávaní konanom dňa 04.01.2016 v neprítomnosti účastníkov konania.
Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.
Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní.
Podľa § 9 ods. 1 a 2 citovaného zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.
Podľa § 16 ods. 1 citovaného zákona ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.
Podľa § 17 ods. 1 a 2 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.
V prejednávanej veci si navrhovateľ uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške vyššie uvedenej a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote.
V prvom rade súd konštatuje, že návrh bol dostatočne špecifikovaný v zmysle § 42 ods. 3 a § 79 O.s.p. ako aj Exekučného poriadku. Súd mal k dispozícii ako dôkaz exekučný spis. Navrhovateľ sa svojou žiadosťou adresovanou odporcovi ešte pred podaním tohto návrhu domáhal uspokojenia nároku na náhradu škody. Už uplynula aj 6 mesačná lehota od prijatia žiadosti a navrhovateľ sa teda domáha nároku na náhradu škody na súde. Súd má za to, že navrhovateľ si splnil svoju povinnosť a podal odporcovi pred podaním tohto návrhu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.
Aj v prípade, ak by k predbežnému prejednaniu nároku na náhradu škody nedošlo, bol by súd oprávnený konať poukazujúc na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 30 Cdo/2742/2009, podľa ktorého: „ Předběžné projednání nároku na náhradu škody před orgánem uvedeným v § 6 OdpŠk je po novele provedené zákonem č. 160/2006 Sb. podmínkou pro uplatnění všech nároků na náhradu škody vůči státu podle tohoto zákona, tedy i nároků na přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nebyl-li nárok na náhradu nemajetkové újmy takto způsobené předběžně projednán u příslušného úřadu, je třeba tento nedostatek podmínky řízení řešit postupem podle § 104 odst. 2 o. s. ř. Nicméně za situace, kdy takto soud prvního stupně nepostupoval a zároveň žaloba obsahující požadavek zadostiučinění byla doručena orgánu uvedenému v § 6 OdpŠk, u nějž měl být nárok předběžně projednán, uplynula lhůta šesti měsíců podle § 15 OdpŠk, v níž uplatněný nárok nebyl uspokojen, a tento orgán dal najevo, že jej uspokojit nehodlá, by postup podle § 104 odst. 1 o. s. ř. postrádal rozumný smysl, nemohl by naplnit účel sledovaný § 14 OdpŠk, byl by zcela formální a odporoval by zásadám rychlosti a hospodárnosti soudního řízení. Z toho je možné dovodit, že i bez toho, aby přiměřené zadostiučinění poskytl orgán uvedený v § 6 OdpŠk v rámci předběžného projednání nároku, může jej poskytnout soud svým rozhodnutím (za okolností vyjádřených výše dokonce i tehdy, jestliže předběžné projednání nároku u příslušného orgánu vůbec neproběhlo).
Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinnosti pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutia v zákonom stanovenej alebo primeranej lehote. Aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom. Podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci iba pri splnení troch podmienok, ktoré musia byť splnené súčasne: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Zo spisového materiálu mal súd preukázané, že dňa 20.07.2009 bol Okresnému súdu Humenné doručený návrh oprávneného - žalobcu na zmenu súdneho exekútora.
Podľa § 44 ods.7 exekučného poriadku v znení účinnom od 01.09.2005 - Oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.
Ustanovenie § 9 ods. 1 a 2 zákona o zodpovednosti štátu uvádza, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.
Z ustanovenia § 9 je teda zrejmé, že zákon o zodpovednosti štátu zavádza okrem iných aj samostatné skutkové podstaty nesprávneho úradného postupu, a to
i) porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote,
ii) zbytočné prieťahy v konaní.
Z hľadiska právnej komparácie poukazuje súd na obdobnú právnu úpravu v Českej republike.
Podľa § 13 odst. 1 českého zákona o zodpovednosti štátu - stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
Podľa NS ČR sp. zn. 30Cdo/3271/2012 - „K nesprávnému úřednímu postupu podle § 13 odst. 1, věta druhá, zákona č. 82/1998 Sb. nemůže dojít, nestanoví-li zákon konkrétní lhůtu, počítanou podle hodin, dnů, týdnů, měsíců nebo roků, v níž má být úkon proveden nebo rozhodnutí vydáno.
Případné prodlení soudu s vydáním nemeritorního rozhodnutí je třeba posoudit z hlediska porušení povinnosti učinit úkon v době zákonem stanovené nebo přiměřené ve smyslu § 13 odst. 1, věta druhá a třetí, zákona č. 82/1998 Sb., nikoliv z hlediska porušení povinnosti vydat rozhodnutí.
Závěr o tom, zda byl určitý úkon učiněn v přiměřené době ve smyslu § 13 odst. 1, věta třetí, zákona č. 82/1998 Sb., je vždy odvislý od konkrétních okolností případu, zejména od závažnosti újmy, která v případě neprovedení úkonu hrozí a které má daný úkon zabránit, popř. ji v případě již nastalé újmy zmírnit.“
Podľa NS ČR sp. zn. 30 Cdo/344/2014 - V případě správního řízení, které je vázáno zákonnými lhůtami, se neuplatní § 13 odst. 1 věta třetí zákona č. 82/1998 <http://www.epravo.cz/top/zakony/sbirka-zakonu/zakon-ze-dne-17-brezna-1998-o-odpovednosti-za-skodu-zpusobenou-pri-vykonu-verejne-moci-rozhodnutim-nebo-nespravnym-urednim-postupem-a-o-zmene-zakona-ceske-narodni-rady-c-3581992-sb-o-notarich-a-jejich-cinnosti-notarsky-rad-1883.html> Sb. Z dikce tohoto ustanovení totiž jednoznačně vyplývá, že povinnost vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě má státní orgán pouze tehdy, pokud zákon žádnou lhůtu nestanoví. Tentýž závěr lze dovodit z ustanovení § 6 odst. 1 věty druhé zákona č. 500/2004 <http://www.epravo.cz/top/zakony/sbirka-zakonu/zakon-ze-dne-24-cervna-2004-spravni-rad-5410.html> Sb. Na správní řízení tak lze aplikovat větu druhou § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 <http://www.epravo.cz/top/zakony/sbirka-zakonu/zakon-ze-dne-17-brezna-1998-o-odpovednosti-za-skodu-zpusobenou-pri-vykonu-verejne-moci-rozhodnutim-nebo-nespravnym-urednim-postupem-a-o-zmene-zakona-ceske-narodni-rady-c-3581992-sb-o-notarich-a-jejich-cinnosti-notarsky-rad-1883.html> Sb. Z toho důvodu jsou postižitelné jednotlivé průtahy v řízení, tedy pokud správní orgán porušil svou povinnost učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě.
Judikatúra slovenského ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).
ÚS SR vo veci sp. zn. IV. ÚS 606/2012 uviedol - V čase rozhodovania pred ústavným súdom bolo už o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia rozhodnuté. Doba rozhodovania o tejto žiadosti súdneho exekútora v trvaní viac ako 13 mesiacov by vo všeobecnosti nebola ústavne udržateľná, ale v okolnostiach daného prípadu, keď ústavnému súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že

sťažovateľka podávala žiadosti o udelenia poverení na vykonanie exekúcií hromadne, teda v rovnakom čase zaťažila všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom na čo musela počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jej žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, ju možno považovať za ústavne akceptovateľnú.
ÚS SR vo veci sp. zn. IV. ÚS 471/2012 však uviedol -
„ 3.1 Konanie vedené pod sp. zn. 5 Er 1415/2010
Zo spisu vzťahujúceho sa na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 5 Er 1415/2010 vyplývajú obdobia krátkodobej a dlhodobejšej absolútnej nečinnosti (od podania návrhu súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 15. júla 2010 až do rozhodovania ústavného súdu o predmetných sťažnostiach) okresného súdu, pre ktoré neexistovali relevantné dôvody. Navyše, vec nie je ani v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti (viac ako 2 roky od podania návrhu) právoplatne skončená, keďže o návrhu súdneho exekútora zatiaľ okresný súd v merite veci nerozhodol.
3.2 Konanie vedené pod sp. zn. 5 Er 2105/2010
V konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 5 Er 2105/2010 ústavný súd identifikoval obdobie absolútnej nečinnosti okresného súdu trvajúce od podania návrhu súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (október 2010) do mája 2012 (takmer 19 mesiacov).
Z uvedených dôvodov aj v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 2105/2010, v rámci ktorého okresný súd uznesením sp. zn. 5 Er 2105/2010 z 10. apríla 2013 zamietol návrh súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, došlo podľa názoru ústavného súdu k zbytočným prieťahom.
3.3 Konanie vedené pod sp. zn. 5 Er 3510/2010
V konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 3510/2010 bol okresný súd od podania návrhu súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (22. decembra 2010, pozn.) absolútne nečinný takmer šesť mesiacov (až do júna 2011, keď okresný súd vyzval sťažovateľku na predloženie zmenky, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok, pozn.) a následne od júla 2011 až do októbra 2012 ďalších takmer 15 mesiacov, pričom ako neefektívny hodnotí ústavný súd postup okresného súdu, ktorým tento 11. októbra 2012 a následne 6. marca 2013 vyzval sťažovateľku na predloženie návrhu na zmenu súdneho exekútora (pozri argumentáciu uvedenú v bode 3.2 tohto nálezu, pozn.).
Z uvedených dôvodov aj v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 3510/2010 došlo podľa názoru ústavného súdu k zbytočným prieťahom.
3.4 Konanie vedené pod sp. zn. 3 Er 351/2011
V konaní vedenom pod sp. zn. 3 Er 351/2011 ústavný súd identifikoval absolútnu nečinnosť okresného súdu od podania návrhu súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (16. marec 2011, pozn.) až do vydania uznesenia okresného súdu sp. zn. 3 Er 351/2011 z 12. júla 2012 o zamietnutí tohto návrhu v trvaní takmer 16 mesiacov, ktorú hodnotí ako zbytočné prieťahy v konaní. Navyše, ústavný súd z prehľadu procesných úkonov vykonaných v tomto konaní zistil zbytočné prieťahy aj v súvislosti s predkladaním spisu vzťahujúceho sa na toto konanie krajskému súdu na účely rozhodnutia o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 Er 351/2011 z 12. júla 2012 v trvaní 7 mesiacov (sťažovateľka podala proti citovanému uzneseniu okresného súdu odvolanie 2. augusta 2012, pričom spis vzťahujúci sa na napadnuté konanie okresný súd predložil krajskému súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní až 6. marca 2013, pozn.). Celková doba nečinnosti okresného súdu tak predstavuje takmer 2 roky, ktorú ústavný súd hodnotí ako zbytočné prieťahy spôsobené okresným súdom.
3.5 Konanie vedené pod sp. zn. 5 Er 3047/2009
V konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 5 Er 3047/2009 ústavný súd zistil obdobie dlhodobej absolútnej nečinnosti okresného súdu (od podania návrhu súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie 25. novembra 2009 až do vydania výzvy okresného súdu na predloženie listinného dôkazu 24. januára 2011) v trvaní 14 mesiacov, ako aj ďalšie obdobie krátkodobejšej nečinnosti (7 mesiacov - od doručenia rozhodcovského spisu okresnému súdu 30. augusta 2011 na základe jeho výzvy adresovanej rozhodcovskému súdu z 10. júna 2011 až do výzvy okresného súdu z 22. marca 2012 na doručenie výpisu zo živnostenského registra), ktoré hodnotí ako zbytočné prieťahy v konaní.
3.6 Konanie vedené pod sp. zn. 5 Er 3329/2010
V konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 3329/2010 podľa zistenia ústavného súdu bol okresný súd v čase od podania návrhu súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (10. decembra 2010) až do výzvy okresného súdu adresovanej sťažovateľke, aby táto vzhľadom na skutočnosti vyplývajúce z nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 322/2010 z 13. apríla 2011 navrhla zmenu súdneho exekútora (24. mája 2012, pozn.), 17 mesiacov bez relevantného dôvodu absolútne nečinný, čím spôsobil zbytočné prieťahy v konaní. Absolútne nečinný bol okresný súd aj v období od mája 2012 do 10. apríla 2013, keď uznesením sp. zn. 5 Er 3329/2010 zamietol návrh súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

3.7 Konanie vedené pod sp. zn. 5 Er 1417/2010
Zo spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie vedené okresným súdom vyplýva, že súdny exekútor doručil tomuto súdu návrh na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 15. júla 2010. Okresný súd 17. septembra 2010 vyzval sťažovateľku na predloženie listinných dôkazov v lehote 15 dní; sťažovateľka na výzvu okresného súdu reagovala odpoveďou z 15. októbra 2010. Z prehľadu úkonov uskutočnených v napadnutom konaní vyplýva jedno obdobie dlhodobejšej absolútnej neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu v trvaní 10 mesiacov (od júla 2012 až do rozhodovania ústavného súdu o sťažnostiach), ako aj viacero období krátkodobejšej nečinnosti.
3.8 Konanie vedené pod sp. zn. 6 Er 740/2010
V konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 6 Er 740/2010 ústavný súd zistil obdobie dlhodobej nečinnosti v čase od podania návrhu súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (28. apríla 2010) v zásade až po vydanie uznesenia sp. zn. 6 Er 740/2010 zo 17. mája 2012, ktorým okresný súd tento návrh zamietol; toto obdobie ústavný súd hodnotí ako obdobie, v ktorom okresný súd spôsobil zbytočné prieťahy v konaní.
3.9 Konanie vedené pod sp. zn. 5 Er 3335/2010
V konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 3335/2010 ústavný súd identifikoval obdobie dlhodobej neodôvodnenej nečinnosti v trvaní 17 mesiacov (od podania návrhu súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie 10. decembra 2010 do mája 2012), ako aj neefektívnu činnosť spočívajúcu v tom, že okresný súd 24. mája 2012 vyzval súdneho exekútora, aby v súčinnosti so sťažovateľkou predložili okresnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora, s poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 322/2010 z 13. apríla 2011 (pozri argumentáciu uvedenú v bode 3.2 tohto nálezu, pozn.). Z uvedeného vyplýva, že aj v tomto konaní okresného súdu, ktorý meritórne vo veci rozhodol po viac ako dvoch rokoch (uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Er 3335/2010 z 10. apríla 2013 bol návrh zamietnutý, pozn.), došlo k zbytočným prieťahom.
3.10 Konanie vedené pod sp. zn. 5 Er 3083/2010
V konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 3083/2010 ústavný súd identifikoval obdobie dlhodobej neodôvodnenej nečinnosti v trvaní 18 mesiacov (od podania návrhu súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie 26. novembra 2010 do mája 2012), ako aj neefektívnu činnosť spočívajúcu v tom, že okresný súd 24. mája 2012 vyzval súdneho exekútora, aby v súčinnosti so sťažovateľkou predložili okresnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora, s poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 322/2010 z 13. apríla 2011 (pozri argumentáciu uvedenú v bode 3.2 tohto nálezu, pozn.). Z uvedeného vyplýva, že aj v tomto konaní okresného súdu, ktorý vo veci meritórne rozhodol po viac ako dvoch rokoch (uznesením sp. zn. 5 Er 3083/2010 z 10. apríla 2013 návrh zamietol, pozn.), došlo k zbytočným prieťahom.
3.11 Konanie vedené pod sp. zn. 9 Er 87/2011
V konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 9 Er 87/2011 ústavný súd identifikoval obdobie dlhodobej neodôvodnenej nečinnosti v trvaní 16 mesiacov (od podania návrhu súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 21. januára 2011 až do mája 2012), ako aj neefektívnu činnosť spočívajúcu v tom, že okresný súd 24. mája 2012 vyzval súdneho exekútora, aby v súčinnosti so sťažovateľkou predložili okresnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora s poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 322/2010 z 13. apríla 2011 (pozri argumentáciu uvedenú v bode 3.2 tohto nálezu, pozn.). Z uvedeného vyplýva, že aj v tomto konaní došlo k zbytočným prieťahom.
3.12 Konanie vedené pod sp. zn. 5 Er 741/2010
Zo spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie vedené okresným súdom ústavný súd zistil, že súdny exekútor doručil tomuto súdu návrh na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie 28. apríla 2010. Následne okresný súd 17. septembra 2010 sťažovateľku vyzval, aby v lehote 15 dní od doručenia výzvy predložila označené listinné dôkazy, ktoré boli okresnému súdu sťažovateľkou doručené 15. októbra 2010, okrem vyžiadaného rozhodcovského spisu, na základe ktorého bol vydaný rozhodcovský rozsudok. Z prehľadu úkonov uskutočnených v napadnutom konaní ústavný súd zistil jedno obdobie dlhodobejšej neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu v trvaní 8 mesiacov súvisiace s doručovaním uznesenia krajského súdu sp. zn. 10 CoE 342/2011 z 10. júla 2012 (marec 2013, pozn.), ako aj jeho neefektívnu činnosť spočívajúcu v uložení poriadkovej pokuty sťažovateľke uznesením sp. zn. 5 Er 741/2010 z 26. januára 2011, ktoré bolo uznesením krajského súdu sp. zn. 10 CoE 342/2011 z 10. júla 2012 zrušené preto, že nebolo odôvodnené požadovať od sťažovateľky predloženie listinného dôkazu - spisu rozhodcovského súdu, keďže predmetným spisom nedisponovala. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že aj v tomto konaní došlo k zbytočným prieťahom.
3.13 Konanie vedené pod sp. zn. 6 Er 3082/2010

V konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 6 Er 3082/2010 ústavný súd zistil obdobie neodôvodnenej nečinnosti od podania návrhu súdnym exekútorom na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (26. novembra 2010, pozn.) až do výzvy okresného súdu adresovanej sťažovateľke, aby predložila listinný dôkaz (14. júna 2011, pozn.), v trvaní 6 mesiacov a následne ďalšie obdobie dlhodobejšej neodôvodnenej nečinnosti v trvaní 12 mesiacov (od doručenia listinného dôkazu sťažovateľkou 26. augusta 2011 až do vydania uznesenia okresného súdu sp. zn. 6 Er 3082/2010 zo 14. septembra 2012, ktorým tento žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol v časti povinnosti zaplatiť zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne zo sumy 1 382,49 € od 9. januára 2010 do zaplatenia). Z ďalších zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd následne uznesením sp. zn. 6 Er 3082/2010 z 5. apríla 2013 napadnuté konanie v časti povinnosti zaplatiť zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne zo sumy 1 382,49 € od 9. januára 2010 do zaplatenia zastavil a vo zvyšnej časti návrh súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Z uvedeného vyplýva, že aj v tomto konaní došlo k zbytočným prieťahom.

3.14 Konanie vedené pod sp. zn. 3 Er 250/2011

V konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 3 Er 250/2011 ústavný súd zistil obdobie dlhodobej neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu od podania návrhu súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (21. február 2011, pozn.) až do vydania uznesenia o zamietnutí návrhu súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z 23. mája 2012 v trvaní viac ako 1 rok, ktoré hodnotí ako zbytočné prieťahy v konaní.

3.15 Konanie vedené pod sp. zn. 3 Er 482/2011

V konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 3 Er 482/2011 ústavný súd zistil obdobie neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu v trvaní 18 mesiacov (v čase od podania návrhu súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie 21. apríla 2011 až do vydania výzvy okresného súdu v októbri 2012, aby súdny exekútor v súčinnosti so sťažovateľkou v lehote 15 dní od doručenia výzvy navrhli zmenu súdneho exekútora), ako aj neefektívnu činnosť v nadväznosti na citovanú výzvu poukazujúcu na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 322/2010 z 13. apríla 2011 (pozri argumentáciu uvedenú v bode 3.2 tohto nálezu, pozn.). Z uvedeného vyplýva, že aj v tomto konaní došlo k zbytočným prieťahom.

3.16 Konanie vedené pod sp. zn. 11 Er 368/2011

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že návrh na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bol súdnym exekútorom okresnému súdu doručený 21. marca 2011. Následne okresný súd 9. júna 2011 vyzval rozhodcovský súd, aby mu predložil jeho spis sp. zn. SR 13666/10 (spis bol okresnému súdu zaslaný 17. augusta 2011). Okresný súd 29. mája 2012 vyzval sťažovateľku, aby podala návrh na zmenu súdneho exekútora, s poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 322/2010 z 13. apríla 2011. Okresný súd následne uznesením sp. zn. 11 Er 368/2011 z 26. marca 2013 návrh súdneho exekútora zamietol. Z prehľadu úkonov v napadnutom konaní vedenom okresným súdom ústavný súd zistil obdobie neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu v trvaní 9 mesiacov (od augusta 2011 do mája 2012), ako aj neefektívnu činnosť spočívajúcu v tom, že okresný súd 29. mája 2012 vyzval sťažovateľku, aby mu predložila návrh na zmenu súdneho exekútora, s poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 322/2010 z 13. apríla 2011 (pozri argumentáciu uvedenú v bode 3.2 tohto nálezu, pozn.). Z uvedeného vyplýva, že aj v tomto konaní došlo k zbytočným prieťahom.

Sumarizujúc dosiaľ uvedené ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu v napadnutých konaniach konštatoval, že jeho dlhodobou neodôvodnenou nečinnosťou, ako aj neefektívnou činnosťou došlo vo všetkých napadnutých konaniach k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).“

Vyššie uvedené závery ÚS SR možno na prejednávanú vec aplikovať iba obmedzene. Predovšetkým tak ako to vyplýva zo skutkových podstát nesprávneho úradného postupu zrozumiteľne rozčlenených v českej súdnej praxi, na ktorú vzhľadom na obdobnú právnu úpravu možno brať zreteľ, je dôležité uviesť, že pri skúmaní, či konkrétny úkon, pre ktorý je stanovená zákonná lehota - rozhodnutie o zmene exekútora, bol urobený v zákonnej lehote je dôležité práve to, či tento úkon v tejto lehote bol urobený alebo bol spôsobený konkrétny prieťah nerozhodnutím v uvedenej lehote.

V prejednávanej veci bol návrh na zmenu exekútora doručený OS Humenné dňa 20.07.2009, rozhodnuté o ňom bola dňa 05.04.2012 (32 mesiacov) a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 17.10.2012 (38 mesiacov).

Medzi podaním návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o tomto návrhu boli zo strany exekučného súdu vykonané nasledujúce úkony:

· 09.11.2009 - zaslanie výzvy súdnemu exekútorovi,
· 24.11.2009 - odpoveď súdneho exekútora,
· od 25.11.2009 do 04.04.2012 (28 mesiacov) nebol vykonaný žiaden úkon.

Podľa § 17 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. - V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.
Podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 6 Cdo 7/2012 - „zákon č. 514/2003 v ustanovení § 9 ods. 1 výslovne uvádza ako príklad nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci prieťahy v konaní, pričom v ustanovení § 17 ods. 2 predpokladá možnosť uspokojenia ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom vo forme zadosťučinenia (morálneho, resp. morálnej satisfakcie) spočívajúceho v konštatovaní porušenia práva na správny úradný postup, teda aj na konanie bez prieťahov pred konkrétne označeným orgánom verejnej moci. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (peňažné zadosťučinenie, resp. peňažnú satisfakciu) predpokladá uvedené ustanovenie až v prípade, keď morálne zadosťučinenie vo forme konštatovania porušenia práva nie je dostatočné.
Od účinnosti zákona č. 514/2003, t. j. od 1.7.2004, konštatovanie porušenia práva na konanie bez prieťahov je žalovateľným nárokom, ktorý možno uplatniť proti štátu ako jeden z právnych prostriedkov uspokojenia nemajetkovej ujmy (škody) spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. Nárok na náhradu škody proti štátu v zmysle zákona č. 514/2003 je občianskoprávnym nárokom. Prejednanie takéhoto nároku ako aj rozhodnutie o ňom patrí do právomoci všeobecného súdu (porovnaj aj JUDr. Ján Drgonec, DrSc., Ústava Slovenskej republiky - Komentár 2. vydanie, Heuréka 2007, str. 967). V súvislosti s právomocou ústavného súdu vyplývajúcou z čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky je potrebné rozlišovať medzi konaním o ústavnej sťažnosti v zmysle tohto článku, a konaním, predmetom ktorého je nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Uvedené rozlišovanie vylučuje kolíziu právomoci medzi ústavným súdom a všeobecným súdom.“

Citované rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/7/2012 ako aj názor právnej vedy svedčí o tom, že je daná právomoc všeobecného súdu posudzovať nesprávny úradný postup súdneho orgánu spočívajúci okrem iného vo vyššie uvedených dvoch skutkových podstatách.
Pokiaľ ide o náhradu škody, túto súd nepriznal. Ak majetková škoda mala žalobcovi vzniknúť z dôvodu administratívnej činnosti v súvislosti so správou pohľadávky, z tvrdení žalobcu je zrejmé, že správa pohľadávky sa vykonáva aj v priebehu jej exekučného vymáhania. Potom však tieto náklady vznikajú bez ohľadu na to, či súdnym exekútorom je AB alebo XY. Zároveň je minimálne zvláštne, že rovnaká výška škody mala žalobcovi vzniknúť správou pohľadávky aj pri rozdielnom čase (ne)rozhodnutia o zmene súdneho exekútora. Žalobca nepreukázal ani príčinnú súvislosť v tom, že práve nerozhodnutie o zmene súdneho exekútora v zákonnej lehote bolo tou skutočnosťou, ktorá mu ako jediná, resp. podstatná mala spôsobiť škodu.
Pokiaľ ide o návrh na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, túto súd priznal vo výške 500 € z nasledujúcich dôvodov:
Vo vzťahu k rozhodnutiam slovenských súdov odmietajúcich priznanie nemajetkovej ujmy žalobcovi iba na základe množstva ním podávaných súdnych návrhov a pochybného spôsobu jeho podnikania, poukazuje procesný súd na nasledujúce rozhodnutie NS ČR, ktoré prezentuje vysokú odbornú a morálnu úroveň tejto inštitúcie aj pri rozhodovaní o tzv. šikanóznych žalobách.
NS ČR sp. zn. 30 Cdo 2681/2014 - „Rovněž práva na přístup k soudu lze zneužít. Zneužít právo znamená vykonat je k právem neodůvodněné újmě někoho jiného nebo k újmě společnosti. Specifickým případem zneužití práva je chování šikanózní, které spočívá v tom, že někdo vykoná své právo se záměrem způsobit jinému nepřiměřenou újmu.
Ve vztahu k právu na přístup k soudu lze za zneužití tohoto práva považovat situaci, kdy žalobce nezahajuje soudní řízení pro ochranu svého, byť domnělého, subjektivního práva, ale zahajuje je pouze pro soudní řízení samo. Neúměrným množstvím takto zahájených řízení účastník přetěžuje již tak přetíženou justici, z čehož následně těží zahajováním dalších řízení ohledně náhrady újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení. Úspěch v těchto řízeních, byť přiznáním odškodnění ve formě konstatování porušení práva, pak žalobce zcela proti smyslu zákona č. 82/1998 Sb. a existence soudního řízení podněcuje k zahajování dalších soudních řízení. Justice tak trváním na bezmezné ochraně práva na přístup k soudu bez dalšího dostává sama sebe do bludného kruhu.

V demokratickém právním státě však nelze ani takovýmto šikanózním žalobám bránit, neboť existence subjektivního práva, tedy věcná legitimace žalobce má být v řízení zkoumána. Soud je tak povinen se každou žalobou důsledně zabývat, přičemž ani litigiózní přístup žalobce jej nezbavuje povinnosti věc rozhodnout v přiměřeném čase. Pokud však soud poruší tuto svou povinnost a žalobci vznikne nemajetková újma (byť nepatrná vzhledem k významu takových řízení pro žalobce), nelze odhlédnout od toho, že žalobce opakovaně zneužívá svého práva na přístup k soudu a že rovněž v daném případě lze podání žaloby takto posoudit. I v tomto případě však stále došlo ze strany státu k porušení práva, respektive k nesprávnému úřednímu postupu, v jehož důsledku žalobci vznikla újma. Dle ust. § 2 OdpŠk se odpovědnosti za tuto újmu nelze zprostit. Spodní hranici možného odškodnění představuje konstatování porušení práva dle § 31a odst. 2 OdpŠk.“

Procesný súd poukazuje aj na ďalšie rozhodnutia NS ČR, s ktorými sa argumentačne stotožňuje:

NS ČR sp. zn. 30 Cdo/3412/2011 - „Má-li poskytované odškodnění kompenzovat stav nejistoty, ve které byl poškozený nepřiměřeně dlouhým řízením udržován a újmě spojené s touto nejistotou má odpovídat forma a případná výše odškodnění, musí výše zadostiučinění především odpovídat významu předmětu řízení pro poškozeného. Je-li předmětem řízení peněžité plnění, není obecně důvodné, aby je zadostiučinění přiznané v penězích svou výší přesahovalo.“

NS ČR sp. zn. 30 Cdo 3908/2009 - „u právnických osob je vznik imateriální újmy specifický už z toho důvodu, že právnické osoby jsou lidmi (fyzickými osobami) uměle vytvořené subjekty, kterým zákon přiznává postavení právnických osob. Pro právnickou osobu je mimo jiné charakteristické, že svoji vůli nevytváří sama o sobě, ale jen prostřednictvím fyzických osob, a to těch, které jsou k tomu podle práva povolány. Je tedy nepochybné, že mezi právnickou osobou a fyzickými osobami, které jsou jejími společníky, členy, jednateli či zaměstnanci, vznikají vzájemné vztahy, které nemusí být jen vztahy právními. Zejména fyzické osoby, které jsou povolány vytvářet vůli právnické osoby, mají s touto právnickou osobou blízké zájmové vazby a poměry právnické osoby se jich podstatným způsobem dotýkají (srov., byť ve skutkově odlišné věci, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 3. 2002, sp. zn. 21 Cdo 530/2001). Z toho vyplývá, že mezi základní prvky imateriální újmy právnické osoby patří skutečnosti vážící se k právnické osobě jako samostatnému právnímu celku. Nelze však zcela pominout nepříjemnosti způsobené členům vedení společnosti a zohlednit je, byť v omezené míře.“

NS ČR sp. zn. 30 Cdo/958/2009 - „Evropský soud pro lidská práva v této otázce vychází ze silné, ale vyvratitelné domněnky (strong but rebuttable presumption), že nepřiměřená délka řízení znamená pro stěžovatele morální újmu a žádné důkazy v tomto ohledu v zásadě nevyžaduje (viz rozsudek Velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Apicella proti Itálii, ze dne 29. 3. 2006, č. 64890/01, bod 93 nebo Kmec, J. K výši zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou řízení , Právní zpravodaj, srpen 2006, str. 12 a násl.). S tímto názorem se Nejvyšší soud beze zbytku ztotožňuje a uzavírá, že porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě samo o sobě zakládá vyvratitelnou domněnku v tom směru, že jím byla způsobena dotčeným osobám imateriální újma, za kterou jim náleží přiměřené zadostiučinění ve smyslu § 31a odst. 1 OdpŠk. Je pak věcí státu, zda se na základě okolností konkrétního případu pokusí danou domněnku vyvrátit.“

NS ČR sp. zn. 30 Cdo/763/2009 - „Z uvedeného je zřejmé, že dospěje-li soud k závěru o porušení práva účastníka na projednání věci v přiměřené lhůtě a tím tedy k závěru o nesprávném úředním postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věta druhá a třetí OdpŠk, je na místě, aby s přihlédnutím ke kritériím uvedeným v § 31a odst. 3 OdpŠk stanovil odpovídající odškodnění v penězích. Pouze ve výjimečných případech, kdy je újma způsobená poškozenému zanedbatelná, lze uvažovat o jejím nahrazení formou konstatování porušení daného práva (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2010, sp. zn. 30 Cdo 1209/2009 a dále rozsudky ESLP ve věci Szeloch proti Polsku ze dne 22. 2. 2001, č. 33079/96 a rozsudek ve věci Berlin proti Lucembursku ze dne 15. 7. 2003, č. 44978/98). K uvedenému dovolací soud dodává, že existence újmy v případě porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě se presumuje (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2010, sp. zn. 30 Cdo 958/2009, dostupný veřejnosti na webových stránkách Nejvyššího soudu www.nsoud.cz).“

V prejednávanej veci je nesporné, že exekučný súd o návrhu na zmenu exekútora v lehote určenej štátom (prostredníctvom zákonodarcu) nerozhodol. K nesprávnemu úradnému postupu formou porušenia povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote tak došlo.

Je teda potrebné vychádzať z domnienky uvedenej v rozhodnutiach ESĽP, že nedodržanie zákonnej lehoty (teda prieťah) spôsobilo žalobcovi morálnu ujmu. Súhlasiac tiež s citovanou českou judikatúrou má súd za to, že žalobcovi patrí zadosťučinenie v peniazoch a neexistujú tu žiadne tak výnimočné okolnosti, ktoré by mali viesť k inému záveru (uvedené sa týka však len samotného nároku, nie aj jeho výšky).

Pri rozhodovaní o forme zadosťučinenia a o výške peňažného zadosťučinenia vychádzal súd aj z nasledujúceho:
a) zložitosti prípadu,
b) osobe a chovaniu poškodeného,
c) postupu príslušných orgánov,
d) významu konania pre poškodeného.

Ad a) Zložitosť konania - je jednou z možných objektívnych príčin predĺženia konania. Zložitosť prípadu napr. zahŕňa počet inštancií, ktorými bola predmetná vec riešená. Ďalej treba prihliadať na možnú zložitosť skutkovú (množstvo rôznych dôkazných prostriedkov a pod.) ako aj zložitosť právnu (zapojenie medzinárodného prvku, aplikácia cudzieho práva a pod.).
V prejednávanej veci išlo o výkon rozhodnutia formou exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku. K prieťahu však došlo pri rozhodovaní parciálnej otázky zmeny súdneho exekútora, ktorá nevykazuje žiadnu mieru zložitosti.
Ad b) Chovanie poškodeného - v prejednávanej veci žalobca (v exekučnom konaní oprávnený) žiadnym spôsob rozhodovanie o zmene súdneho exekútora nepredĺžil (napr. neposkytnutím vyžiadanej súčinnosti a pod.).
Ad c) Postup orgánu verejnej moci v konaní - okrem povinného zaslania návrhu na zmenu súdneho exekútora doterajšiemu súdnemu exekútorovi, exekučný súd po obdobie 28 mesiacov neurobil nič.
Ohľad je možné výnimočne brať aj na dočasnú preťaženosť konkrétneho súdu či sudcu, avšak inak by také činitele ako nedostatočná organizácia práce, zlá personálna situácia, nedokonalá právna úprava a pod., majúce svoj pôvod vo vnútri súdneho či právneho systému, nemali slúžiť k ospravedlneniu neprimeranej dĺžky konania. Dočasné nahromadenie nápadu neznamená zodpovednosť na strane zmluvných štátov pod podmienkou, že tieto štáty prijmú s náležitou rýchlosťou nápravné opatrenia za účelom vyporiadania sa s výnimočnými situáciami tohto druhu (rozsudok ESĽP zo dňa 13.07.1983, vo veci Zimmermann a Steiner proti Švajčiarsku, sťažnosť č. 8737/79, ods. 29).
Ad d) Význam konania pre poškodeného - konanie s väčším významom pre poškodeného je najmä konanie trestné, konanie vo veciach rodinných, konanie vo veciach osobného stavu, pracovnoprávne spory, či konanie vo veciach sociálnych dávok, dôchodkových a obdobných dávok.
V prejednávanej veci išlo o konanie exekučné, ktoré má byť zavŕšením súdnej ochrany žalobcu, tým, že dôjde k vymoženiu mu priznaného nároku.
Pri určovaní výšky imateriálnej ujmy v peniazoch súd prihliadal aj na osobu žalobcu, keďže žalobcom je obchodná spoločnosť vyznačujúca sa problematickým spôsobom podnikania, ako to vyplýva aj z príloh k vyjadreniu k žalobe predložených žalovanou (napr. list Európskej komisie adresovaný SR), čo samozrejme nepriaznivo ovplyvňuje jej povesť. Ďalej súd prihliadal na to, že v konečnom dôsledku rozhodcovským rozsudkom judikované právo žalobcovi nepatrilo pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy. Exekučné konanie sa týkalo sumy cca 1000 €. Súdu je známe množstvo exekučných konaní vedených žalobcom, pričom neplatenie dlžníkov je následkom aj nedostatočného preskúmavania bonity klientov. Súdu je tiež známe, že aj práve dňa 20.07.2009 podal žalobca množstvo návrhov na zmenu súdneho exekútora, o ktorých súdy však (vo veciach, ktoré riešil senát 9C) rozhodovali do cca 6 mesiacov, pričom súd túto lehotu toleroval ako lehotu, ktorá u žalobcu k žiadnej ujme neviedla.
Keďže však v prejednávanej veci rozhodnutie o zmene súdneho exekútora trvalo 32 mesiacov a vyznačovalo sa nečinnosťou v rozsahu 28 mesiacov, mal súd za to, že je nevyhnutné poskytnúť žalobcovi odškodnenie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Procesný súd považoval po zohľadnení okolnosti znižujúcich sumu priznaného peňažného odškodnenia za dostatočné odškodnenie vo výške 200 € za rok a 500 € ako odškodnenie celkové.
O náhrade trov konania rozhodne súd v lehote 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.
V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p. - musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované, je potrebné ho predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom

rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.
Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát, súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.